

Arrest

nr. 85 603 van 3 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 januari wordt de thans bestreden beslissing genomen. Ze luidt als volgt :

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 5 januari 2012;3 in

toepassing van de artikelen 10. 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door.

Naam: Parakazan

Voorna(a)m(en): Mehmet

Nationaliteit Turkije

Geboortedatum: 15.10.1966

Geboorteplaats: Bolvadin

Verblijvende / verklaart te verblijven te: Veldstraat 95 te 2060 Antwerpen

om de volgende reden onontvankelijk

De procureur des Konings te Antwerpen heeft op 26 oktober 2011 beslist om het huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Antwerpen.

Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk:

. illegaal/precair verblijf: meneer verblijft illegaal in het Rijk, volgens zijn eigen verklaring sinds 2009. Een huwelijk met mevrouw zou zijn verblijfsstatus kunnen regulariseren.

. leeftijdsverschil: meneer is 8 jaar ouder dan mevrouw.

. geen introductie in de familie of vriendenkring : Meneer stelt dat mevrouw naar Turkije is gegaan om zijn familie (ouders) te ontmoeten. Meneer zelf heeft echter de familie van mevrouw totaal niet ontmoet, en heeft enkel haar ouders aan de telefoon gesproken. Mevrouw bevestigt dat ze naar Turkije is gegaan om de ouders van meneer te ontmoeten, doch stelt dat meneer hierbij aanwezig was, iets wat meneer ontkent. Mevrouw stelt eveneens dat meneer haar ouders nog niet ontmoet heeft, en hen enkel via de telefoon gesproken heeft

. Personalia : gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens

Mevrouw kent de naam van de moeder van meneer niet. Mevrouw kent de naam van de vorige echtgenotes van meneer ook niet.

Meneer verklaart dat hij verliefd geworden is op mevrouw omdat ze een hoofddoek draagt. Meneer vermeldt ook duidelijk als interesspunt het feit dat mevrouw gescheiden is.

zwakke positie: mevrouw betreft een alleenstaande vrouw die uit de echt gescheiden is. Ze heeft uit haar vorig huwelijk een kind. Mevrouw is momenteel werkloos en leeft van een werkloosheidsuitkering. Binnen de Turkse traditie is het voor mevrouw niet gemakkelijk om nog een nieuwe partner te vinden. Mevrouw was dan ook blij met de aandacht die ze kreeg van meneer.

. geen gemeenschappelijke interesses: de omschrijving van hun interesses is slechts zeer beperkt. Meneer en mevrouw balen aan dat ze samen televisie kijken, internet consulteren en bij familie op bezoek gaan.

. snelle gang van zaken : meneer en mevrouw verklaren elkaar eind 2009 ontmoet te hebben, rond het offerfeest. Het ontmoetingsritueel is nogal vaag. Betrokkenen verklaren eerder aantal keer te zijn gaan eten, of bij elkaar thuis gegeten te hebben, doch hun beider relaas hierover stemt totaal niet overeen. Ze zijn dan in maart 2010 reeds gehuwd voor de Iman, nog voor het burgerlijke huwelijk had plaatsgevonden, hetgeen illegaal is. Op 20.10.2010 zijn ze dan voor de wet gehuwd. Dit gebeurde op het Turks Consulaat te Antwerpen, niettegenstaande ze beiden

1 De onnodige vermoeiend doorhalen en de hoedanigheid van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen tot zijn i>ev@egdh.eid heeft, aanduiden,

2 Naam en hoedanigheid van de overheid die lot de kennisgeving van de beslissing overgaat

le. IO;IU uzKurnjrou p DVDS uycSc5öcS431 p.2

worachtog warsr te Antwerpen, en dus perfect voor de ambtenaar van de burgerlijke stand hadden kunnen huwen. De bedoeling van het burgerlijk huwelijk voor het Turkse Consulaat was er duidelijk op gericht verder onderzoek naar het voorgenomen huwelijk te omzeilen.

. strijdigheid met culturele tradities : er werd geen bruidschat betaald. Van de familie van mevrouw was niemand aanwezig op het huwelijksfeest, van de man slechts enkele verre familieleden. Er vond slechts een klein huwelijksfeest dit na het religieuze huwelijk, waarop nauwelijks 15-20 mensen aanwezig waren. Voor meneer betreft dit het derde huwelijk, voor mevrouw het tweede.

De rechtsgevaldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W. I.P.R. in combinatie met artikel 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), artikel 16 W.I.P.R. (wetsontduiking)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel van verzoeker luidt als volgt :

“Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. artikel 62 van de Wet van 15 december 1980.

1. *Dat verweerder oordeelt dat de aanvraag van verzoeker tot het bekomen van een toelating van verblijf op grond van gezinshereniging met zijn echtgenote onontvankelijk is, 'omdat de procureur des konings beslist heeft het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote te weigeren en niet over te schrijven in de registers van de Burgerlijke Stand te Antwerpen, nu er omstandigheden aanwezig zouden zijn die zouden wijzen op een schijnhuwelijk'.*

Dat verweerder voorts de motivering van de procureur des konings geheel overneemt en verwijst naar verzoekers illegaal verblijf, het leeftijdsverschil van 8 jaar, er geen introductie zou zijn in elkaars familie- of vriendenkring, er geen afdoende kennis zou zijn van persoonlijke gegevens, de zwakke positie van mevrouw, het gebrek aan gemeenschappelijke interesses, een snelle gang van zaken en strijdigheid met culturele tradities.

Dat dit de enige motivatie van de bestreden beslissing uitmaakt.

2. *Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken*

hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

3. *Dat evenwel overeenkomstig artikel 12bis §3 Vw. de vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in een van de artikel 10 voorziene gevallen bevindt, in het bezit wordt gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag (bijlage 15bis) op voorwaarde dat hij alle bewijzen nodig voor de gezinshereniging voorlegt en na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf,*

Dat door de gemeente Antwerpen aan verzoeker een bijlage 15bis werd afgeleverd, wat dus impliceert dat alle bewijzen voor de aanvraag werden neergelegd. In het tegengesteld geval zou immers een bijlage 15ter aan verzoeker betekend zijn.

Aangezien verzoeker zijn aanvraag gezinshereniging baseert op zijn huwelijk met een Turkse vrouw welke over een verblijfsrecht in België beschikt, hij eveneens zijn huwelijksakte diende voor te leggen.

Dat de neergelegde huwelijksakte van het huwelijk op het Turkse consulaat-generaal in Antwerpen, door de gemeente Antwerpen dus aanvaard werd als geldig bewijs van verzoekers huwelijk.

4. *Dat de bestreden beslissing echter geen enkele motivering geeft waarom zij de appreciatie van de gemeente Antwerpen naast zich neer legt.*

Dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden erkend wordt zonder dat een beroep moet gedaan worden op enige procedure {art. 27 WIPR}.

Dat verweerder dan ook minstens diende te motiveren waarom zij de erkenning van de huwelijksakte door de gemeente Antwerpen betwist of waarom deze niet kan gevolgd worden.

Dat de bestreden beslissing evenwel niets van dit alles doet, doch louter verwijst naar de redenen welke door de procureur des Konings werden aangehaald om het huwelijk van verzoeker als een mogelijks schijnhuwelijk te bestempelen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en dan ook een schending Inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals artikel 62 van de Wet van 15 december 1980.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Verzoeker stelt dat de gemeente Antwerpen hem in het bezit heeft gesteld van een bijlage 15bis, wat impliceert dat alle bewijzen voor de aanvraag werden neergelegd, dat de door hem neergelegde huwelijksakte dus door de gemeente aanvaard werd als geldig bewijs van zijn huwelijk en dat niet wordt gemotiveerd waarom de bestreden beslissing de appreciatie van de gemeente naast zich neerlegt, zodat deze motivering niet afdoende is.

Artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), luidt onder meer als volgt :

§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

Artikel 12bis van dezelfde wet luidt als volgt :

§ 1 De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt

(...)

§ 3 In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Indien de minister of zijn gemachtigde oordeelt dat de aanvraag niet kennelijk ongegrond is, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis werd gebracht van het gemeentebestuur, wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. De vreemdeling wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager vóór afloop van de in het derde lid bepaalde termijn.

(...)

Artikel 26, §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), luidt als volgt:

§ 1 De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd.

Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

§ 2 Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, of indien binnen de in artikel 12bis, § 3, tweede lid, van de wet bepaalde termijn geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling dat zijn aanvraag ontvankelijk is, schrijft hem in in het vreemdelingenregister en geeft hem een attest van immatriculatie (model A) af, conform het model in de bijlage 4. Dit attest van immatriculatie vervalt zes maanden na de afgifte van het ontvangstbewijs van de aanvraag.

Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 15quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, geeft de Minister of zijn gemachtigde, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem af."

Uit de voormelde bepalingen blijkt dat de burgemeester of zijn gemachtigde enkel dient vast te stellen of de aanvrager alle vereiste documenten heeft bijgevoegd –zonder dat deze overgaat tot enige beoordeling van de bewijswaarde ervan- en dat, indien dat het geval is, deze laatste in het bezit wordt gesteld van een bijlage 15bis, zoals *in casu* is gebeurd. Het oordeel over de onontvankelijkheid van de aanvraag behoort echter tot de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Verzoeker dwaalt dus waar hij er meent van te kunnen uitgaan dat de gemeente de door hem neergelegde documenten reeds heeft beschouwd als zijnde bewijskrachtig voor de rechtsgeldigheid van zijn huwelijk en dat om die reden in de thans bestreden beslissing had moeten worden gemotiveerd waarom de verwerende partij de appreciatie van de gemeente niet is bijgetreden. Het eerste middel is niet gegrond. In de mate overigens dat artikel 27 WIPR wordt aangehaald, kan worden verwezen naar hetgeen volgt bij de beoordeling van het tweede middel.

2.2.1. Het tweede middel is als volgt geadstrueerd :

“Tweede middel : schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

1. *Dat de bestreden beslissing verwijst naar een aantal elementen welke door de procureur des Konings werden weerhouden om te stellen dat het huwelijk van verzoeker mogelijks een schijnhuwelijk is.*

Dat door verweerder dienaangaande zelf geen enkele verdere informatie werd ingewonnen en zij zich meer bepaald louter en alleen baseert op beweringen die zijzelf niet heeft kunnen vaststellen.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur - en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen e.d.m. (BOUCKAERT, S.. Documentloze vreemdelingen. Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat indien verweerder nadere inlichtingen zou ingewonnen hebben, zou gebleken hebben dat de bemerkingen van de procureur des Konings allen kunnen worden weerlegd en verzoekers een oprechte relatie hebben en de wil hebben om samen een duurzame levensgemeenschap tot stad te brengen.

Bovendien werd de door verzoeker voorgelegd huwelijksakte aanvaard door de gemeente Antwerpen als bewijs van het bestaan van het huwelijk, waardoor verzoeker er terecht mocht van uitgaan dat verweerder haar hierin zou volgen. Dat het immers bevreemdend voorkomt dat twee overheidsinstanties klaarblijkelijk tegenstrijdige standpunten innemen.

Nochtans dient het bestuur op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel te vermijden dat de rechtsonderhorige in zijn rechtmatige verwachtingen - minstens in de verwachting die hij redelijkerwijze vermocht te koesteren - wordt gefrustreerd (LEUS, K., 'Het zorgvuldigheidsbeginsel', in OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M. (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur. Brugge, Die Keure, 2006, 199).

2. *Dat aangaande het zgn. schijnhuwelijk van verzoeker als opmerkingen worden weerhouden dat verzoeker illegaal verblijft op het grondgebied, er een leeftijdsverschil is van 8 jaar, er geen introductie zou zijn in elkaars familie- of vriendenkring, er geen afdoende kennis zou zijn van persoonlijke gegevens, de zwakke positie van mevrouw, het gebrek aan gemeenschappelijke interesses, een snelle gang van zaken en strijdigheid met culturele tradities.*

Verzoeker wenst dienaangaande op te merken dat de procureur des Konings met een uiterst negatieve vooringenomenheid het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote benadert.

Zo is het illegalen klaarblijkelijk niet toegestaan om van iemand te houden en met die persoon in het huwelijk te willen treden, net als het klaarblijkelijk niet kan voor een alleenstaande, uit de echt gescheiden moeder! Evenmin kan een leeftijdsverschil van 8 jaar (niettegenstaande dit als zeer normaal kan worden beschouwd).

Aan de bestuursbeslissing dient nochtans een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval. Een beleidsnorm mag niet automatisch, zonder enig nader onderzoek in een individueel geval worden toegepast. Het onderzoek van het bestuur dient zonder eniaae vooringenomenheid te geschieden (MAST. A., Overzicht van administratief recht, Kluwer, Brussel, 1996, p.49).

Dat de argumentatie van de procureur des Konings (en dus ook die van de Dienst Vreemdelingenzaken) niet kan weerhouden worden nu deze enkel en alleen gebaseerd zijn op korte verhoren van verzoekers.

Dat derhalve geenszins korte verhoorverslagen, waarbij de fundamentele rechten van verdediging ernstig werden geschonden (gezien de gestelde vragen niet genoteerd werden) en waarbij de verhoren plaatsvonden met hulp van een tolk, zomaar door de procureur des Konings en verweerder kunnen aangewend worden om te besluiten dat er sprake is van gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens, geen gemeenschappelijke interesses,... !

Dat verzoeker voor de weerlegging van de aangehaalde argumentatie verwijst naar de procedure welke voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd aanhangig gemaakt en waarin verzoeker klaarheid schept“.

2.2.2. Verzoeker betwist niet dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de Procureur des Konings een negatief advies heeft uitgebracht over het huwelijk. In de bestreden beslissing worden de redenen opgesomd die de verwerende partij er samen met de Procureur des Konings toe hebben gebracht om het huwelijk als een schijnhuwelijk te beschouwen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op deze gronden niet hard worden gemaakt.

Voorts, ook met betrekking tot deze voorgehouden schending, en in de mate dat verzoeker thans een argumentatie opbouwt om aan te tonen dat het *in casu* niet gaat om een schijnhuwelijk, moet worden gesteld wat volgt :

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Dit houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cfr. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr. Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr. Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele

ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

Verzoeker voert aan de argumentatie van de Procureur des Konings en dus ook die van de verwerende partij niet kan worden weerhouden nu deze enkel en alleen gebaseerd zijn op korte verhoren van de betrokkenen en dus in strijd met de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Evenwel, zoals hoger werd toegelicht, heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat zijn huwelijk ten onrechte door de verwerende partij niet als rechtsgeldig werd beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Een en ander blijkt overigens ook uit het eenzijdig verzoekschrift dat verzoeker bij het huidige verzoekschrift voegt, gericht aan de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen strekkende tot het horen bevelen van de erkenning van het huwelijk.

Het tweede middel kan om de voormelde redenen niet worden aangenomen.

2.3.1. Het derde middel wordt uiteengezet als volgt :

“Derde middel ; schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het prive- en/of gezins- en familieleven

3. *Overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens heeft eenieder recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Dat verzoeker gehuwd is met een Turkse vrouw die legaal in België verblijft en zij ook samenwonen, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

4. *Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.*

Artikel 8 EVRM definieert het noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is {cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150}.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens is het begrip privéleven een brede term en is het mogelijk, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Aangezien het niet betwist is dat verzoeker op 20 oktober 2010 op het Turkse consulaat-generaal te Antwerpen in het huwelijk is getreden met een in België verblijvende vreemdeling en dat verzoeker samenwoont met haar, kan er aangenomen worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

5. *De volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.*

Hiertoe dient geverifieerd te worden of de aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten of gemachtigd werd, afgewezen werd dan wel of het gaat om een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht.

Aangezien het in casu een beslissing betreft waarbij verzoekers aanvraag voor een toelating tot verblijf van meer op basis van gezinshereniging onontvankelijk wordt verklaard en dat deze beslissing derhalve niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, is er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM (EHRM 28 mei 1985, Abdu Aziz, Cabales en Balkandali/V.K.).

Wel moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dat dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat verzoeker zijn echtgenote inmiddels al 3 jaar kent, zij gehuwd zijn voor het Turkse consulaat-generaal en zij ook daadwerkelijk samenleven en een gezin vormen, zodat het onredelijk is om aan verzoeker een toelating tot verblijf te ontfangen.

De bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de inmenging in het privé- en familieleven van verzoeker absoluut noodzakelijk in een democratische samenleving.

Dat na een fair balance toets dan ook dient gesteld te worden dat verzoeker het recht dient te hebben verder een familieleven uit te bouwen met zijn echtgenote en er dan ook een positieve verplichting is voor de overheid om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

2.3.2. Wat het bestaan van een gezinsleven met zijn partner betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing verzoekers aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn echtgenote geweigerd werd omwille van het feit dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk wordt betwist. Verzoeker vraagt een eerste toelating tot verblijf in het Rijk. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Inzake immigratie heeft het EHRM overigens bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Ver-enigd Koninkrijk, §

67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen zeker in de situatie van de verzoekende partij wiens huwelijk volgens de verwerende partij een schijnhuwelijk is wat indruist tegen de openbare orde.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat na een uiteenzetting te geven omtrent mogelijke hinderpalen om elders een gezinsleven met zijn partner uit te bouwen. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aangetoond. Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS